

DIABLI



IKAR

JOE
ABERCROMBIE

K SVETLU VEDIE TÁ NAJTEMNEJŠIA CESTA

DIABLI

JOE
ABERCROMBIE

DIABLI



Preložil Martin Štulrajter

IKAR

Joe Abercrombie
The Devils

Copyright © Joe Abercrombie 2025
Translation © 2026 by Martin Štulrajter
Map and illustrations copyright © Joel Daniel Phillips
Jacket design by Will Staehle / Unusualco
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0844-1

Pre Gillian,
znižujúc úroveň fantasy literatúry
od roku 2006







PRVÁ ČASŤ

Najhoršia princezná
všetkých čias

Deň svätého Aelfrika

Bol pätnásty deň mesiaca Vernosti a brat Diaz meškal na audienciu u Jej Svätosti pápežky. „Dopekla,“ rozčuľoval sa, pretože jeho koč sa ledva hýbal, uviazol v procesii bedákajúcich flagelantov. Po chrbtoch im stekala krv, po tvárach slzy vytrženia. Bičovali sa pod transparentom s jednoduchým nápisom *kajajte sa*. Z čoho sa mali kajať, nebolo spresnené. Každý má predsa niečo, však?

„Dopekla.“ Možno to nebola jedna z dvanástich cností, no brat Diaz sa vždy hrdil svojou dochvilnosťou. Doprial si celých päť hodín na to, aby sa z hostinca dopravil na pohovor, a bol si istý, že mu tým pádom zostanú aspoň dve hodiny na zbožné obdivovanie sôch starších svätcov pred Nebeským palácom. Veď vraj všetky cesty v Svätom meste vedú tam.

Ibaže teraz sa zdalo, že všetky cesty v Svätom meste obchádzajú stále dokola v mrazivom dopoludní a sú nepredstaviteľne plné pútnikov, prostitútok, rojkov, pletkárov, kupcov relikvií, obchodníkov s pôžitkami, hľadačov zázrakov, kazateľov a fanatikov, podvodníkov a švindliarov, prostitútok, zlodejov, kupcov a úžerníkov, vojakov a gaunerov, ohromujúceho množstva dobytku na kopytách, mrzákov, prostitútok, zmrzačených prostitútok, a ozaj, spomenul už prostitútky? Boli v prevahe nad kňazmi dvadsať k jednej. Ich prítomnosť v požehnanom srdci cirkvi bila do očí, s krikom vynukovali vyfajčenie a obnažovali si končatiny na nemilosrdnom chlade, čo bolo, samozrejme, šokujúce, nepochybne hanebné, no zároveň rozdúchávali túžby, o ktorých brat Diaz dúfal, že sú už dávno pochované. Bol nútený upraviť si habit a obrátiť oči k nebesiam. Alebo aspoň ku kyvotajúcemu sa stropu koča.

Predovšetkým takéto veci ho dostali do problémov.

„Dopekla!“ Stiahol okno a vystrčil hlavu do mrazivého vzduchu. Kakofónia chválospevov a prosieb, výmenného obchodu a žiadostí o odpustenie – a zápach dymu, lacného kadidla a neďalekého rybieho trhu – sa v okamihu strojnásobili a on si nebol istý, či si má zakryť uši alebo nos, kým pokrikoval na kočiša. „Prídem neskoro!“

„To by ma neprekvapilo.“ Z muža hovorila unavená rezignácia, akoby bol nezaujatý náhodný divák a nie dopravca, ktorý si vypýtal neskutočný poplatok za to, že dopraví brata Diaza na najdôležitejšie stretnutie v jeho živote. „Brat, je deň svätého Aelfrika.“

„No a?“

„Jeho pozostatky vyniesli na vežu Kostola nepoškvrneného počatia a vystavili pre núdznych. Vraj liečia dnu.“

To vysvetľovalo všetkých krívajúcich v dave, palice a kreslá s kolesami. Nemohla to byť radšej škrabavka, neprestávajúce čkanie alebo nejaký neduh, ktorý nenarúšal schopnosť postihnutých uskočiť z cesty uháňajúcemu koču?

„Vari nie sú iné cesty?“ vykrikol brat Diaz cez rýchlu vravu.

„Stovky.“ Kočíš chabo mykol plecom na hmýriace sa davy. „Deň svätého Aelfrika je však všade.“

Mestom sa ozývali zvony poludňajších modlitieb. Najprv jeden či dva nesúrodé údery zo svätýň pri ceste, až to vyvrcholilo do disharmonického hluku, keď každá kaplnka, kostol či katedrála prispeli vlastným besným zvonením a predháňali sa, aby privábili pútnikov k svojim dverám, na svoje lavice a k svojim miskám na zbierky.

Koč sa pohol, brata Diaza zaplavila úľava, no vzápätí zastal a on zasa upadol do zúfalstva. Obďaleč sa dvaja otrhaní kňazi zo súperiacich žobravých rádov rozohňovali na teleskopických kazateľniciach, nebezpečne sa kyvotali nad zástupom ľudí so stonaním týraných strojov, prskali sliny a škriepili sa o presnom výklade Spasiteľkinho nabádania k ľudskosti.

„Dopekla!“ Všetko to úsilie, čo vložil do podkopávania svojich bratov v kláštore. Všetky starosti, ktoré musel podstúpiť, aby sa opátove milenky nedozvedeli jedna o druhej. Všetko to vystatovanie

sa, že ho povolali do Svätého mesta, že ho vybrali ako niekoho výnimočného, predurčeného na veľkú budúcnosť.

A tu jeho ambície zomrú. Pochované v koči uviaznutom v ľudskom bahnisku, na úzkom námestí pomenovanom po svätcovi, o ktorom nikto nepočul, kde bolo chladno ako v ľadovni, rušno ako na bitúнку a špina ako v latríne, medzi maľovaným uzavretým priestorom plným licencovaných žobrákov a lipovým pódium na verejné tresty, na ktorom skupina detí pálila slamené figúrky elfov na hranici.

Brat Diaz sledoval, ako bijú bábky so špicatými ušami a ostrými zubami. Do vzduchu vyletovali spľšky iskier, diváci s pôžitkom tleskali. Elfovia sú, samozrejme, elfovia a určite je lepšie, keď zhoria, no na tých buclatých detských tváričkách, žiariacich krutou škodoradosťou, bolo čosi znepokojujúce. Teológia nikdy nebola jeho silná stránka, no bol si celkom istý, že Spasiteľka dosť veľa hovorila o milosrdenstve.

Šetrnosť určite patrila medzi dvanásť cností. Brat Diaz si to vždy pripomínal, keď v bezpečnej vzdialenosti obchádzal žobrákov pred bránami kláštora. Zavše však treba investovať pre vlastný zisk. Vyklonil sa z okna a opäť zakričal na kočiša. „Keď mi sľúbiš, že ma dopraviš do Nebeského paláca načas, zaplatím ti dvojnásobok!“

„Toto je Sväté mesto, brat.“ Kočiš sa sotva obťažoval čo len myknúť plecami. „Tu sľuby dávajú iba blázni.“

Brat Diaz sa stiahol dnu, v očiach ho štípali slzy. Zo sedadla pokľakol na jedno koleno, vytiahol ampulku, ktorú nosieval okolo krku, starobylé striebro bolo po stáročiach vyleštené pokožkou jeho predkov. „Ó, požehnaná svätá Beatrix,“ zašepkal a zúfalo ju zvieral, „svätá mučeníčka a strážkyňa sandála našej Spasiteľky, len o toto ťa žiadam – doprav ma včas na tú posratú audienciu u pápežky!“

Hneď oľutoval, že v modlitbe použil nadávku, a prežehnal sa znakom kruhu na hrudi, no kým sa dvíhal, aby sa uštipol na bruchu na znak pokánia, svätá Beatrix dala najavo svoju nevôľu.

Ozvalo sa mocné zadunenie na streche, kočom trhlo a brata Diaza prudko hodilo dopredu. Jeho zúfalý výkrik náhle utalo, keď ho sedadlo pred ním udeľo rovno do úst.

Ako to už býva

Alex úspešne skočila z okna na strechu koča a s ľahkosťou sa prekotúľala, no nepodaril sa jej oveľa ľahší skok zo strechy koča na zem. Zle dopadla na členok, vychýlená z rovnováhy sa zatackala medzi ľuďmi, ústami vrazila do boku somárovi, pokrytému vrstvou zaschnutého hnoja, odrazila sa a zvalila sa do odkvapového žľabu.

Somára to našťvalo a jeho majiteľa ešte viac. Alex si nebola istá, čo to po nej huláka cez náreky niekoľkých okoloidúcich kajúcnikov, no nebolo to nič lichotivé.

„Poser sa!“ skríkla naňho. Z koča na ňu s otvorenými zakrvavenými ústami vykukol mních. V tvári sa mu zračil ten upotený výraz plný paniky, aký mávajú turisti v Svätom meste, preto zakričala: „A ty sa môžeš posrať tiež! Poserte sa navzájom,“ dodala ledabolo a krívala preč. Napokon, za nadávky nikto nič nedá.

Alex potiahla zo stánku modlitebnú šatku, keď sa predavač nedíval – čo v jej ponímaní nebola ani tak krádež ako dobrý reflex –, a ovinula si ju okolo hlavy ako šatku. Vklzla medzi kajúcnikov a zúbožene stonala, ako najlepšie vedela. Nemusela sa ani veľmi namáhať, keďže jej v nohe pulzovala bolesť a na šiji sa jej ježili chlčky z pocitu ohrozenia. Zdvihla ruky k zubatému pásu modrej oblohy medzi strechami nerovnakého tvaru a vyriekla nečujnú modlitbu za svoju slobodu. Tentoraz ju myslela takmer vážne.

Takto to býva. Večer začni hľadaním zábavy a ráno skončíš žobronením o odpustenie.

Bože, bolo jej zle. Skrúcalo jej žalúdok, páľilo ju v boľavom hrdle a problémy sa ohlasovali aj na spodnom konci. Možno to bolo tým zlým mäsom včera alebo ťažkými rannými vyhlídkami.

Možno peniazmi, o ktoré prišla, alebo peniazmi, ktoré bola dlžná. A možno tou trochou hnoja na perách. A k tomu pekelný zápach pútnikov – ktorí mali zakázané umývať sa na dlhej púti do Svätého mesta –, ten veru nikomu nepomáhal. Alex zvinula rožtek modlitebnej šatky a zakryla si ústa. Kradmo sa obzrela za seba cez húštinu rúk zdvihnutých k nebesiam...

„Tam je!“

Nech sa akokoľvek usilovala, nepodarilo sa jej celkom splynúť s davom. Laktom sa pretisla popri pútnikovi s previazanými očami, odstrčila ďalšieho, ktorý sa posúval po kolenách pokrytých chrastami, a tak rýchlo, ako mohla so zraneným členkom, vyštartovala po ulici. Čo rozhodne nebolo ani zďaleka tak rýchlo, ako by si želala. Cez hlučné chválospevy, ktoré ktosi vyvreskoval za medenáky, k nej doliehal chaos za chrbtom. Ak by mala šťastie, rozpútala by sa bitka. Kajúcnici sa vedeli celkom roztatáriť, ak ste sa dostali medzi nich a milosrdenstvo všemohúceho.

Preletela za roh na rybí trh v tieni Bledých sestier. Sto stánkov, tisíc zákazníkov, hurhaj pri obchodoch v zlej nálade, slaný morský pach ranného úlovku, lesknúceho sa na bledom zimnom slnku.

Letmo zahliadla rýchly pohyb a reflexívne sa vrhla na zem. Ktosi ju zdrapil a vytrhol jej voľný prameň vlasov, zatiaľ čo ona vkĺzla pod voz a takmer ju udupali hrabúce kopytá. Prekotúlala sa preč cez chladivú haldu čriev, kostí a bahna za stánkami, rovno medzi niečie nohy.

„Mám ťa, ty suka!“

Za členok ju lapila ruka. Ako ju ťahala na svetlo, Alex v zmesi bahna a rybích zvyškov nechtami zanechávala čiary pripomínajúce stopy červov. Bol to jeden z Bostrových hrdlorezov, ten čo mal na hlave trojrohý klobúk a vyzeral ako neúspešný pirát. Pustila sa doňho buchnátmi, jeden mu uštedrila do líca, ozvalo sa nechutné prasknutie. Alex sa obávala, že to bola jej ruka, nie jeho tvár. Chlap jej chytil zápästie a zvrtol ju nabok. Alex mu napľula do očí, odtiahol sa, ona ho kopla do slabín, až sa zatackal, oháňal sa voľnou rukou okolo seba. Možno ju zrazili na zem, no ona nikdy

nezostane dole. Prstami čosi nahmatala a s výkrikom sa zahнала. Ťažká panvica. Udrela ňou piráta po líci so zvukom, aký vydávajú zvony ohlasujúce večerné modlitby. Hlúpy klobúk mu odletel a chlap sa natiahol, aký bol dlhý. Zákazníci uskakovali pred prskáčim horúcim olejom.

Alex sa zvrtila, na oči sa jej lepil prameň mastných vlasov. Civejúce tváre, namierené prsty, postavy pretláčajúce sa cez dav ľudí k nej. Vyskočila na najbližší stánok, dosky nadskakovali na stojanoch, ako si z cesty odkopávala dary oceána, ryby plieskali, kraby praskali a kupci s krikom nadávali. Preskočila na ďalší stánok, pošmykla sa na ohromnom pstruhovi, pokúsila sa ešte o jeden tackavý krok, no zvalila sa so spřískou mäkkýšov a padla na plece. Dychčiac sa hrabala na nohy a krívala do bočnej uličky plnej odpadkov. Asi po štyroch krokoch si uvedomila, že je slepá.

Zostala stáť, zhrozená, zhrbená, civela na holú stenu a bezmocne roztvorila a zavrela ruky. Pomaličky sa obrátila.

V ústí uličky stál Bostro, veľké päste opreté vbok, mohutná čelusť vystrčená, hotová prázdna kamenná doska, z ktorej vyžarovalo niečo hrozivé. Mľaskal jazykom s pomalým mľask, mľask, mľask.

Pridal sa k nemu jeden z jeho hrdlorezov, ťažko fučiaci po naháňačke. Bol to ten s úškrnom plným hnedých zubov. Bože, to bol teda riadny zjav. Ak máš taký úškrn, aspoň si čisti zuby, a ak máš také zuby, tak sa neuškrňaj.

„Bostro!“ Dychčiaca Alex vystrúhala najlepší úsmev, na aký sa zmohla, no aj na jej pomery bol dosť chabý. „Neviedla som, že si to ty.“

Jeho vzdych bol ťažký ako on sám. Už roky vymáhal pre Papa Colliniho a musel počuť všetky triky, klamstvá, výhovorky a slzavé príbehy, aké si len dokážete predstaviť a nepochybne dosť ďalších, ktoré si predstaviť nedokážete. Jej slová naňho vôbec neurobili dojem.

„Čas vypršal, Alex,“ vyriekol. „Papa chce svoje peniaze.“

„Isteže.“ Vystrela ruku s tučným mešcom. „Tu je celá suma.“

Hodila mu ho a prudko vyštartovala, no boli pripravení. Bostro chytil mešec, zatiaľ čo jeho kamoš so zasratými zubami schmatol Alex za ruku, prudko ju zvrtol a hodil o stenu. Hlavou udurela do tehál a zosunula sa do špiny.

Bostro otvoril mešec a pozrel na jeho obsah. „Ó, aký šok.“ Obrátil ho hore dnom, vysypala sa z neho hlina. „Tvoj mešec je plný sračiek, presne ako ty.“

K dvojici sa pridala aj nádejný pirát s ružovou škvrnou po panvici na líci. „Sledujte,“ hundrajúc buchol do klobúka ušpineného od ryby, aby vyrovnal priehľbinu. „Keď je zahnaná do kúta, je zlá. Ako hladná lasica.“

Už ju častovali aj horšími menami. „Pozrite,“ zachripela, ako sa dvíhala na nohy. Bola zvedavá, či jej nezlomili plece, a vzápätí, keď sa pokúsila chytiť si ho, či nezlomili aj ruku. „Dám mu tie peniaze. Môžem mu dať tie peniaze!“

„Ako?“ spýtal sa Bostro.

Z vrecka vytiahla handru a s patričnou dôstojnosťou ju rozbalila.

„Aha, kosti z prsta svätého Lucia...“

Chlap s klobúkom jej ich vyrazil z ruky. „Poznáme psie kosti, keď ich vidíme, ty podvodnícka suka.“ Čo ju dosť sklamalalo vzhľadom na všetko úsilie, ktoré vložila do opilníkovania pazúrov.

„Pozrite,“ vavela a cúvala rýchlo smerom von z uličky. Dobité, studené ruky, v ktorých jej pulzovala bolesť, mala zdvihnuté. „Proste ešte potrebujem trochu času!“

„Papa ti dal viac času,“ odvetil Bostro a hnal ju späť. „Vypršal.“

„Veď to ani len nie je môj dlh!“ zafňukala, čo bola pravda, hoci celkom od veci.

„Papa ťa vystríhal, aby si ho nebrala na seba, alebo nie? Ty si ho však nepočúvala.“ Čo bola tiež pravda a veľmi k veci.

„Budem ho môcť splatiť!“ Hlas mala čoraz vyšší. „Môžete mi veriť!“

„Nebudeš a nemôžem, a obaja to vieme.“

„Pôjdem za priateľom!“

„Žiadnych nemáš.“

„Nájdem spôsob. Vždy nájdem spôsob!“

„Žiadny si nenašla. Preto si tu. Drž ju.“

Zdravou rukou uštedrila buchnúť lotrovi so skazenými zubmi, no sotva to postrehol. Chytil jej ruku, pirát druhú, kopala a vykrúcala sa a s nárekom kričala o pomoc ako mníška, ktorú prepadli. Možno sa im ju podarilo zraziť na zem, ale ona nikdy nezostane...

Bostro ju udrel do žalúdka.

Zadunelo to, ako keď paholok hodí na zem vlhké sedlo. Okamžite prestala bojovať. Zvlhli jej oči, podlomili sa jej kolená a zmohla sa iba na to, že zostala visieť a so zachrapčaním zo seba vypustila dlhokánsky prúd zvratkov. Zišlo jej na um, že možno bude napokon najlepšie zostať dole.

Na údere do žalúdka od niekoho, kto je dvakrát taký ako vy, naozaj nie je nič romantické, obzvlášť keď to najlepšie, na čo sa môžete tešiť, je ďalší úder. Bostro jej obrovskou pästou zovrel hrdlo a pridusil jej chrapčanie na vlhké klokotanie. Potom vytiahol kliešte.

Železné kliešte. Vyleštené častým používaním.

Netváril sa šťastne, ale aj tak sa to chystal urobiť.

„Čo to bude?“ zavrčal. „Zuby alebo prsty?“

„Pozrite,“ tiekli jej sliny, takmer si prehltla jazyk. O aký dlhý čas hrala? O jeden či dva týždne. O jednu či dve hodiny. Teraz už iba o okamihy. „Pozrite...“

„Vyber si,“ zavrčal Bostro. Kliešte už boli tak blízko Alexinej tváre, že na ne škúlila. „Alebo prídeš o oboje...“

„Moment!“ ozval sa ostrý, veliteľský hlas. Všetci naraz sa obzreli. Bostro, hrdlorezi aj Alex, nakoľko mohla, napoly priškrtená.

V ústí uličky stál vysoký, vzhľadný muž. Pri Alexinom povolaní sa človek naučí na prvý pohľad rozoznať, či je niekto bohatý. Či je dosť bohatý, aby stálo za to ho ošmeknúť. Dosť bohatý, aby to stálo za tie problémy.

Tento bol veľmi bohatý, plášť mal okolo lemov obdratý, no bol z dobrého hodvábu a mal na ňom zlatou niťou vyšité draky.

„Som vojvoda Michal z Nicei.“ Naozaj mal stopu východného prízvuku. Po boku sa mu náhlivo postavil holohlavý chlapík s potom na čele. „A toto je môj sluha Eusebius.“

Všetci prehodnocovali tento nečakaný zvrat. Samozvaný vojvoda pozeral na Alex. Mal láskavú tvár, ale veď aj ona si vedela nasadiť veľmi láskavú tvár, a pritom bola iba obyčajná zlodejská suka. „Ak chápem správne, tvoje meno je Alex?“

„Chápeš správne,“ zavrčal Bostro.

„Máš za uchom materské znamienko?“

Bostro posunul palec a s nadvihnutým obočím pozrel na kus odhalenej šije. „Má.“

„Pri všetkých svätých...“ Vojvoda Michal s hlbokým nádychom zažmúril oči. Keď ich otvoril, zdalo sa, že v nich možno má slzy. „Ty žiješ.“

Bostro povolil zovretie natolko, aby sa mohla Alex nadýchnuť. „Zatiaľ.“ Bola rovnako šokovaná ako ostatní, víťazia však tí, ktorí sa najrýchlejšie spamätajú zo šoku a pustia sa do práce tam, kde môžu získať.

„Páni!“ vyhlásil vojvoda. „Toto nie je nikto iný ako jej výsosť princezná Alexia Pyrogennetos, stratená dcéra cisárovnej Ireny a právoplatná dedička Hadieho trónu v Tróji.“

Bostro určite počul všetky triky, klamstvá, výhovorky a slzaivé príbehy, aké si dokážete predstaviť, no toto nadvihlo obočie aj jemu. Cez prižmúrené oči pozrel na Alex, akoby mu niekto nahováral, že bobok, ktorý práve videl kozu vytlačiť z riti, bol v skutočnosti zlatý nuget.

Alex sa zmohla iba na to, že vysoko zdvihla plecيا. Už ju nazvali podvodníčkou, švindliarkou, klamárkou, zlodejkou, sukou, zlodejskou sukou, zasratou špiónkou, lživou lasicou, a to boli iba tie mená, ktoré brala ako komplimenty.

Pokiaľ jej pamäť slúžila, ešte nikdy ju nenazvali princeznou. Ani len z toho najmenej zábavného žartu.

Zloduch so skazenými zubmi skrivil tvár tak silno, že mu bolo vzadu vidieť ešte zhnitejší chrup. „Čo že je, dopekla?“

Vojvoda Michal zamyslene pozrel na Alex, ktorá tam visela ako lacný koberec uprostred každoročného prašenia. „Pripúšťam, že nevyzerá... extra princeznovsky. Je však, čo je, a všetci s tým budeme musieť žiť. Preto musím trvať na tom, aby ste mi členku kráľovského rodu odovzdali.“

„Odovzdali?“ čudoval sa falošný pirát.

„Pustite ju.“ Vojvodovo prívetivé správanie o trošku ustúpilo a Alex pod ním zachytila čosi tvrdé. „Hned.“

Bostro sa zamračil. „Táto podlá lasica má dlhy u nášho šéfa.“

Pirát si zo zakrvavených úst vykrútil zub. „Zákerná špina mi vybila zub!“

„To je škoda.“ Vojvoda pri pohľade na zub nadvihol obočie. „Zdá sa, že tento bol ešte dobrý.“

Chlap ho nahnevane odhodil. „Nuž, mal som ho naozaj rád.“

„Vidím, že ste utrpeli isté nepríjemnosti.“ Vojvoda Michal siahol do vrečka na zlatom vyšívanom plášti. „Boh vie, že veľmi dobre poznám, aké nepríjemné vedľa byť princezné, preto...“ Vytiahol niekoľko mincí. „Tu je niečo...“ Zopár z nich odobral, ostatné hodil na špinavé dlažobné kocky. „Za vaše starosti.“

Bostro sklopil zrak. Nezapôsobilo to naňho o nič viac ako hlina v Alexinom mešci. „Dočerta, myslel som si, že to je posratá princezná!“

„Keď ju ohlasuje hlásnik, je to zvyčajne bez posratá, ale áno.“

„Tolko je hodný jej život?“

„Ó, nie,“ odvetil vojvoda Michal. Sluha vedľa neho uhladene pokľakol na koleno, roztvoril plášť a vytiahol veľký meč. Flakátá pošva bola tepaná lesklým drôtom, otlčená zlatá rukoväť naklonená k jeho pánovi. Vojvoda sa ho dotkol končekom prsta. „Tolko sú hodné vaše životy.“

Trinásta cnosť

„Som...“
Brat Diaz pustil lem svojho habitu, ktorý mu povinnosť nakazovala nadvihnúť ku kolenám ako náhliacej sa neveste meškajúcej na svadbu. Tlapanie jeho krokov sa ozývalo od mramoru vylešteného ako zrkadlo, po chodbách Nebeského paláca, pripomínajúcich labyrint, cupital s čoraz silnejšími návalmi paniky a potu.

„Som...“ Pošmykol sa na čerstvej sline, kde skupinka vysoko postavených kajúcnikov lízala dlážku dočista, a zdalo sa mu, že si možno spôsobil nejakú ujmu v oblasti slabín. Od vznešenej dôstojnosti, o akej sníval, keď bude kráčať týmito posvätnými halami, k tomu, že konečne uznajú jeho kvality, viedla veľmi dlhá cesta. Bože, krútila sa mu hlava. Odpadne? Zomiera?

„Brat Eduardo Diaz?“ spýtala sa nesmierne vysoká sekretárka.

To meno mu znelo povedome. „Myslím, že áno...“ Oboma päťami sa oprel o stôl a s námahou sa snažil získať kontrolu nad svojím fučaním a pôsobiť dojmom, že je hodný ctihodnej pozície uprostred cirkevnej hierarchie. „A môžem sa iba... ospravedlniť... za to, že meškám.“ S heroickým úsilím sa mu podarilo ubrániť, aby nevracal. „Všade boli artritické davy na Deň svätého Aelfrika! A kočiš...“

„Idete skoro.“

„... tiež veľmi nepomohol a ja... Čože?“

Sekretárka pokrčila plecami. „Sme v Svätom meste, brat Diaz. Každý deň je deň aspoň jedného svätého a všetci vždy meškajú. Počítame s tým a všetky schôdzky posúvame.“

Diaz s úľavou spustil plecia. Milá svätá Beatrix ho napokon zachránila! Keby sa nebál, že už nikdy nevstane, na mieste by klesol na kolená a so slzami v očiach by jej ďakoval.

„Nemajte však strach.“ Sekretárka zliezla zo stolca, ktorý musel byť veľmi vysoký, pretože sa ukázalo, že je až prekvapujúco nízka. „Kardinálka Zizka si na dnes vyčistila program a žiadala, aby som vás uviedla, hneď ako prídete.“ Pokynula k dverám s finesou uvádzačky.

Na lavici vedľa nich sedel veľký muž s drsnou tvárou a pokrivenými kĺbmi, pravdepodobne čakal na svoju audienciu. Sivé oči upieral na brata Diaza a sedel absolútne nehybne, až sa zdalo, že Nebeský palác možno postavili okolo neho. Pristrihnuté vlasy mal ocelevosivé a ťahali sa mu cez ne dve jazvy, pristrihnutú bradu mal rovnakého sivého odtieňa s najmenej tromi jazvami a jeho opäť sivé obočie bolo skôr jazva než obočie. Vyzeral ako muž, ktorý strávil pol storočia padaním z hory. Azda z hory vyrobenej zo sekier.

„Počkajte,“ zašomral brat Diaz. „Kardinálka Zizka?“

„Veru.“

„Myslel som, že sa mám stretnúť s Jej Svätosťou pápežkou... aby mi pridelila prebendu...“

„Nie.“

Vari sa veci začali uberať k lepšiemu? Jej Svätosť je možno srdce cirkvi, no každý deň pridelovala tisíce bezvýznamných pozícií, úradov a požehnaní radu bezvýznamných kňazov, mníchov a mníšok, pravdepodobne bez veľkého premýšľania, asi tak, ako sa oberač hrozna nezamýšľa nad každou bobuľkou.

Stretnutie s kardinálkou Zizkou, prednostkou Svetskej kúrie, bolo niečo celkom iné. Bola nesporná vládkyňa nad rozpínajúcou sa byrokraciou a kolosálnymi príjmami cirkvi. Všimla si iba povšimnutiahodných. A vyčistila si program...

„Nuž, potom...“ Brat Diaz si utrel pot z čela, poklopkal si po tučnej pere, narovnal si vykrivený habit a prvýkrát, odkedy prešiel cez brány Svätého mesta, sa usmial. Začínalo to vyzerať, že milá svätá Beatrix sa skutočne prekonávala. „Rozhodne ma ohláste!“

Ak bral do úvahy, že kancelária kardinálky Zizky reprezentovala najvyšší vrchol cirkevnej moci, trochu ho sklamala. Na pomery vidieckeho mnícha to bol obrovský priestor, no vďaka závratným

štôsom papierov naukladaným na laviciach po oboch stranách s precíznosťou nepriateľských armád pred bojom, z ktorých sa ježili záložky, značky a pečate, pôsobil prepchatým dojmom. Brat Diaz očakával grandióznosť – fresky, zamat a mramor s pozlátenými cherubínmi v každom rohu. Nábytok vklinený do pásu dlážky medzi dvomi útesmi byrokracie by sa dal najlepšie opísať ako nudný a funkčný. Zadná stena bola iba prázdna kamenná plocha, zvláštne zvrásnená, akoby sa roztavila, stiekla a následne ju zasa dali na miesto. Pravdepodobne nejaký pozostatok dávnych ruín, na ktorých bol postavený Nebeský palác. Jedinou dekoráciou bola malá a dosť násilná maľba bičovania svätého Barnabáša.

Úprimne, aj kardinálka Zizka ho na prvý pohľad trochu sklama. Bola to robustná žena s hrivou sivastých vlasov, zo štôsu po jej ľavej strane brala papiere, podpisovala ich rozčarujúco neúhľadným rukopisom a ukladala ich na kopu po pravej strane. Zlatú úradnú reťaz prevesila cez jeden zo špicov na operadle stoličky, prednú časť karmínového rúcha jej namiesto nej zdobili natrúsené omrvinky.

Nebytť červenej kardinálskej čiapky pohodenej hore nohami na stole, táto miestnosť by sa dala považovať za kanceláriu nejakého nižšie postaveného úradníka zaoberajúceho sa všednými záležitosťami nižšie postavených úradníkov. Tak či onak, ako by povedala matka brata Diaza, to nebol dôvod na zanedbávanie vlastných štandardov.

„Vaša výsosť,“ zahúdol a vystrúhal svoj najlepší formálny úklon.

Bolo to dosť zbytočné na kardinálku, ktorá ani nezdvihla zrak od škrabkajúceho brka. „Brat Diaz,“ zachripela. „Ako sa vám páči Sväté mesto?“

„Je to miesto...“ Zdvorilo si odkašľal. „Pozoruhodne duchovné?“

„Ó, to nepochybne. Kde inde by sa dal kúpiť vysušený penis svätého Eustacha v troch rôznych stánkoch ani nie míľu od seba?“

Brother Diaz si bol zúfalo neistý, či to brať ako žart alebo ako spaľujúcu obžalobu, a napokon sa s námahou usiloval súčasne usmievať aj krútiť hlavou. Zašepkal iba: „Naozaj zázrak...“

Kardinálka našťastie stále nezdvihla zrak. „Váš opát má o vás vysokú mienku.“ To by teda bolo, aby nemal po všetkých láskavostiach, ktoré preňho brat Diaz urobil. „Hovorí, že ste najslubnejší správca, akého v jeho kláštore videli za mnoho rokov.“

„Preukazuje mi priveľkú česť, vaša eminencia.“ Brat Diaz si oblizol pery pri pomyslení na vyslobodenie z dusných kobiek presne toho kláštora, aby si uplatnil nárok na všetko, čo si zaslúžil. „Budem sa však usilovať slúžiť vám a Jej Svätosti v akomkoľvek ohľade, aký by ste si mohli želať, až po hranice...“

Mnich až poskočil, keď sa za ním hlučne zabuchli dvere. Prudko sa obrátil a uvidel, že zjazvený sivý muž, čo sedel vonku na lavi-ci, vošiel za ním do kardináľkinej kancelárie. Odhalil otlčené zuby a klesol na jednu z tvrdých stoličiek pred jej stolom.

„Až po hranice...“ neisto pokračoval brat Diaz, „svojich schopností...“

„To sa mi nesmierne uľavilo.“ Jej eminencia konečne odhodila brko, starostlivo položila posledný dokument na vrch štôsu, pošúchala si atramentový ukazovák o atramentový palec a zdvihla zrak.

Brat Diaz preglgol. Kardinálka Zizka mohla mať fádnu kanceláriu, nevýrazný nábytok a zašpinené prsty nízko postavenej úradníčky, jej oči však patrili drakovi. Obzvlášť hrozivému exempláru, ktorý nestrpel žiadnych bláznov.

„Toto je Jakub z Thornu,“ oznámila a kývla hlavou k prichádzajúcemu. Jeho tvár ako klát ho znepokojila už na chodbe, keď sa však natlačil na jeho súkromnú audienciu, vyslovene to v ňom vyvolalo úzkosť. Podobne ako nájst žobračka pred dverami by bolo iba nechutné, zatiaľ čo nájst ho v posteli by bol dôvod na vážne znepokojenie.

„Je templársky rytier, prísažný služobník Jej Svätosti,“ pokračovala kardinálka Zizka, čo zďaleka nič nevysvetlilo a už vôbec neposkytlo úľavu. „Muž s dlhoročnými skúsenosťami.“

„Dlhoročnými.“ Jediné slovo zachrapčalo v rytierových nehybných ústach ako hrst štrku v nových mlynských kolesách.

„Jeho rady a vedenie, ani nehovoriac o jeho meči, vám budú neoceniteľnou pomocou.“

„Jeho... meč?“ Brat Diaz si už nebol istý, kam ho tento rozhovor zavedie, no vôbec mu nezáležalo na predstave, že by mohol potrebovať meč, keď sa tam dostane.

Kardinálka Zizka mierne prižmúrila oči. „Žijeme vo svete sužovanom rôznymi nebezpečenstvami,“ odvetila.

„Naozaj žijeme?“ spýtal sa brat Diaz a vzápätí po úvahe zmenil otázku na smutný postreh. „Žijeme.“ A napokon na pochmúrne tvrdenie. „Áno, žijeme.“ V jeho prípade, samozrejme, nie osobne.

Žil v malej, ale v skutočnosti – teraz, keď o tom naozaj premýšľal – celkom pohodlnej cele s výhľadom na more, cez okná povieval vánok, ktorý bol v tomto období roka bohatý na vôňu borievky. Mal plazivé podozrenie, že vôňa borievky nebola jedno z tých nebezpečenstiev, na ktoré narážala kardinálka. Jeho podozrenie sa až priskoro potvrdilo.

„Východná a Západná cirkev sú v rozkole.“ Zdalo sa, že jej eminenca pohľadom prenikla bratovi Diazovi cez hlavu do diaľky plnej hrozieb.

„Chápem to tak, že Pätnásty veľký ekumenický koncil neurobil veľa pre riešenie pretrvávajúcich problémov,“ zalamentoval brat Diaz, dúfajúc, že zapôsobí svojou znalosťou aktuálnych udalostí a teológie súčasne. Vedel, že Východná cirkev mala mužské duchovenstvo, že nosili skôr koleso ako kruh, že prebiehala nejaká zúrivá roztržka pre dátum Veľkej noci, úprimne však takmer vôbec nerozumel, v čom spočívali hlbšie rozkoly. V súčasnosti bolo iba málo tých, čo im rozumeli.

„Mnohí lakomí európski princovia nedbajú na svoje posvätné záväzky a handrkujú sa navzájom o svetskú moc.“

Brat Diaz zbožne prevrátil oči a uprel zrak na strop. „Všetci budú na onom svete stáť pred súdom.“

„Bola by som radšej, keby pred ním stáli oveľa skôr,“ odvetila kardinálka. V hlase mala tón, od ktorého sa mníchovi zježili chlpy na rukách.

„A medzičasom nás sužuje skutočná epidémia všemožných netvorov, škriatkov, trolov, čarodejníč, čarodejníkov a iných praktikov mnohých nečestných tvárí čiernej mágie.“

Bratovi Diazovi na chvíľu došli slová, preto sa uspokojil s tým, že nad hrudníkom urobil znak kruhu.

„To ani nehovorím o ešte diabolskejších silách, ktoré snujú skazu stvorenia z večne zavíjajúcej noci spoza hraníc sveta.“

„Démoni, vaša výsosť?“ šepol brat Diaz a urobil kruh s dôraznejším oduševnením.

„A ešte je tu, samozrejme, apokalyptická hrozba elfov. Nezostanú naveky v Svätej zemi. Nepriatelia Boha sa znova vyhrnú z východu, prinesú svoj bezbožný oheň, nečistý jed a svoje prekliate chůtky.“

„Nech idú do pekla,“ zachripel brat Diaz. Hrozilo, že si do prednej časti habitu vyderie krúžok. „Je to isté, vaša výsosť?“

„Pýtali sme sa orákul Nebeského chóru a niet pochyb. Žijeme vo svete ponorenom do temnoty, v ktorom je naša cirkev osamoteným zdrojom svetla. Jediná nádej pre ľudstvo. Môžeme my, čo sme spravodliví, strpieť, aby toto svetlo vyhaslo?“

Toto bolo jednoduché. „Rozhodne nie, vaša výsosť,“ odpovedal brat Diaz a vehementne krútil hlavou.

„A v tomto boji toho, čo nemožno opísať inak ako dobro, proti tomu, čo nemožno opísať inak ako zlo, je porážka proste nemysliteľná.“

„Rozhodne áno, vaša výsosť,“ odvetil brat Diaz náhlivo, rázne prikyvujúc.

„Keď je v stávke Božie stvorenie a všetky duše, umiernenosť by bola šialenstvo. Umiernenosť by bola zbabelé zanedbanie našej svätej povinnosti. Umiernenosť by bola hriech.“

Brat Diaz mal plazivé podozrenie, že akosi zablúdil na vratkú teologickú pôdu, ako keď ťarbavý medveď naháňa králiky na sotva zamrznutom jazere. „Nuž...“

„Prichádza čas, keď je v stávke tak nesmierne veľa, že morálne výhrady sa stávajú nemorálnymi.“

„Naozaj? Teda... stávajú? Teda... áno, stávajú. Však?“

Kardinálka Zizka sa usmiala. Jej úsmev akosi vyvolával väčší nepokoj, ako keď sa mračila. „Poznáte Kaplnku svätých účelov?“

„Ja... nemyslím, že som...“

„Je to jedna z trinástich kaplniek Nebeského paláca. Vlastne jedna z najstarších. Taká stará ako cirkev sama.“

„Myslel som, že tu je dvanásť kaplniek, každá pre jednu z dvanástich cností...“

„Zavše je potrebné zatiahnuť záves nad istými poľutovaniahodnými skutočnosťami. Ale tu, v samom srdci cirkvi, musíme pozeráť za hranice toho, ako sa cnosť javí navonok. Musíme sa popasovať so svetom takým, aký je, s dostupnými nástrojmi.“

Bola to nejaká skúška? Bože, ako len brat Diaz dúfal, že je to tak. Ak to však bola skúška, ani najmenej netušil, ako ju urobiť. „Ja... ehm...“

„Cirkev musí, samozrejme, zostať verná učeniu našej Spasiteľky. Sú však úlohy, ktoré treba vykonať, a použité metódy, na ktoré sa veriaci a bezúhonní... proste nehodia...“

Brat Diaz sa nazdával, že ak by človek naozaj prižmúril oči, mohol by takto argumentovať, on sa však tomu nechcel ani priblížiť. Šibol očami na Jakuba z Thornu, no ani uňho nenašiel pomoc. Vyzeral ako muž, ktorého spôsoby boli hlboko trestuhodné. „Nie som si celkom istý, či rozumiem...“

„Práve tie úlohy vykonáva a tie metódy používa kongregácia Kaplnky svätých účelov.“

„Kongregácia?“

„Pod vedením jej vikára.“ Zizka výrazne nadvihla obočie.

Brat Diaz si nevedel pomôcť, neubránil sa, aby aj on nezdvihol obočie rovnako vysoko. Váhavo si priložil konček prsta na hrudľ.

„Jej Svätosť vás vybrala na túto čestnú úlohu. Baptiste vás zoznámí s vašimi zverencami.“

Brat Diaz sa zvrtol druhýkrát a uvidel za sebou ženu, opierajúcu sa o stenu s prekríženými rukami. Nevedel, či ticho vkĺzla do miestnosti alebo či tam stála celý čas, a vlastne mu to bolo jedno.

Jej pôvod bolo ťažké určiť – tipoval jedno z mnohých stredomorských pobreží – a každým cólom naňho pôsobila dojmom, že bude rovnako problematická ako Jakub z Thornu, aj keď opačným spôsobom. Jej oblečenie bolo také okázalé, ako jeho ošumelé, jej široká tvár taká expresívna, ako bola jeho vážna. Aj ona mala jazvy. Jednu cez pery. Jednu pod kútikom oka, pri pohľade na ňu mu zišla na um slza, zvlášťne neladila s pobaveným úškrnom, ktorý sa jej neprestajne pohrával s kútikom úst.

So širokým gestom si sňala klobúk so zlatým lemom a uklonila sa tak hlboko, že sa tmavými kučerami dotkla dlaždíc. Vzápätí sa zaklonila s jednou čižmou so zlatou sponou krížom cez druhú, dávajúc najavo nonšalantnosť, ktorá vo svetle stupňujúcej sa paniky brata Diaza pôsobila doslova urážlivo.

„Aj ona patrí... do môjho křdla?“ vyjachtal.

Z úškrnu sa stal úšklabok. „Baaaaa“, odvetila.

„Baptiste by niekto mohol nazvať, v rámci jedinečného kontextu kaplnky...“ Kardinálka Zizka sa na okamih odmlčala a uvažovala. „Laickou predstavenou?“

Jakub z Thornu si prapodivne odfrkol. Keby takýto zvuk vydal niekto iný, brat Diaz by ho možno považoval za chichot.

„Niekoľko týždňov, čo som žila s mníškami, bolo najbližšie, ako som sa dostala k vysväteniu.“ Baptiste sa trochu potrápila, kým dostala neposlušné vlasy naspäť pod klobúk. Niekoľko zatúlaných kučier jej zostalo voľne visieť. „Mníškam to nevyhovovalo, potrebovali však peniaze.“

„Mníšky?“ spýtal sa brat Diaz.

„Aj mníšky musia piť, brat, ako všetci ostatní. Možno ešte o niečo viac. Bolo mi cťou pomáhať niekoľkým bývalým vikárom vrátane vašej predchodkyne.“

„Ako ste im pomáhali?“ spýtal sa brat Diaz s obavami, akú odpoveď dostane.

Baptistin úšklabok sa zmenil na úsmev. Pod jazvou, ktorá jej pretínala ústa, mala dva zlaté zuby, jeden hore, druhý dole. „Akoľvek bolo potrebné.“

„Pôsobíte zmätene,“ podotkla jej eminencia.

Zmätenosť bolo to najmenej. Brat Diaz si nebol istý, do čoho a ako sa dostal, no postupne získaval silný pocit, že sa z toho chce vyvliecť, a ak tak neurobí čo najsôr, bude neskoro.

„Nuž, viete... mám na starosti... väčšinou... byrokráciu?“ Kamenná plocha bez okien za kardinálkou Zizkou začínala pôsobiť dojmom väzenskej cely. „Preusporiadal som knihy. V knižnici. V kláštore. To bol môj veľký... príspevok.“ Usiloval sa minimalizovať úspechy, ktoré predtým celé mesiace neskutočne nafukoval. „Účtovníctvo. Papiere. Trochu vyjednávania ohľadom práva na pašu a tak ďalej. Prsty umazané od atramentu.“ Zachichotal sa, no nikto iný sa k nemu nepridal, a tak jeho smiech zomrel smrťou takmer rovnako bolestivou ako svätý Barnabáš v jednoduchom ráme na stene. „Takže, ehm...“ kývol rukou k Jakubovi z Thornu, „rytieri a...“ ukázal na Baptiste, „ehm...“ a uvedomil si, že netuší, ako ju nazvať, a tak to vzdal, „a diabli zavýjajúci v noci za hranicami sveta...“

„Áno?“ spýtala sa kardinálka Zizka s náznakom narastajúcej netrpezlivosti.

„To všetko mi príde trochu... mimo mojich skúseností?“

„Vari mala svätá Evarista skúsenosti, keď ako pätnásťročná vzala otcovu kopiju a viedla Tretiu križiacku výpravu proti elfom?“

„Neskončila však... trochu...“ Brat Diaz skrívil tvár. „Nezjedli ju zaživa?“

Kardinálka zvrátila obočie. „Sme vo vojne o našu holú existenciu proti nemilosrdným nepriateľom. Ak chceme vyhrať vojnu, niekedy musíme použiť aj zbrane našich nepriateľov. Na boj s ohňom musíme byť pripravení použiť oheň.“

Brat Diaz skrívil tvár ešte viac. „Vaša eminencia, neznamenalo by to však, že na boj proti diablom... musíme byť pripravení... využiť diablov?“

Jakub z Thornu sa navážil dopredu, vyceril zuby a strnulo vstal. „Vidíte,“ povedal.

„Je to nesmierna príležitosť. Pre váš ďalší posun. Pre pokrok záujmov cirkvi. Čo je však najdôležitejšie...“ Kardinálka Zizka vstala,

vzala reťaz z operadla stoličky a nakrivo si ju prehodila cez plecيا. Kruh vykladaný drahokamami sa pohojďoval sem a tam. „Príležitosť konať dobro.“ Nasadila si klobúk, čím dala bez pochyb a nádeje najavo, že rozhovor sa skončil a jeho výsledok je nezvratný. „Vari to nie je to, prečo všetci vstupujeme do cirkvi?“

Brata Diaza prinútila vstúpiť do cirkvi matka, aby uchránila rodinu pred ďalšou hanbou. On však z nejakého dôvodu pochyboval, že to je to, čo chcela prednostka Svetskej kúrie počuť. A ak mal brat Diaz s niečím skúsenosti, bolo to hovoriť ľuďom, čo chceli počuť.

„Samozrejme,“ odvetil a zmohol sa na chabý úsmev. „Konať dobro.“

Nech to, dopekla, znamenalo čokoľvek.